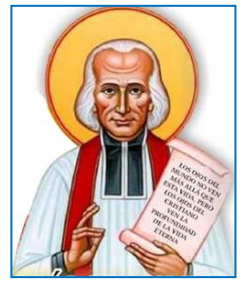

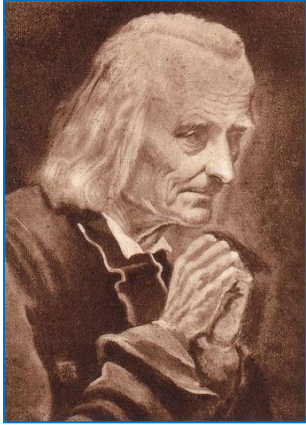

QUARESMA AMB EL SANT RECTOR D'ARS (i 5)

PREGAR I ESTIMAR: LA CLAU DE LA FELICITAT

Quan Mossèn Joan Maria Vianney va divisar el poble d'Ars, va caure de genolls i va pregar. "Què petit és!" Conta que li va venir al cap en un primer moment. I

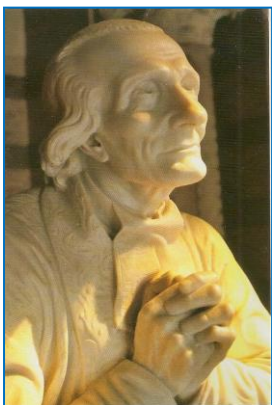

novament de genolls, va continuar pregant. La imatge d'aquest jove capellà prostrat a terra pregant Déu tot veient la seva parròquia és la que millor ens expressa la seva vida íntima. Ell volia guanyar ànimes per al bon Déu i les tenia al seu davant. Era conscient de seu 'no res'; el seu cos era feble, la seva intel·ligència lenta, seu parlar senzill i matusser... Tenia que fer una cosa gran -apropar aquella gent 'perduda'- amb el seu *no res*. Des del primer moment sabia què ho havia de demanar Déu. I pregà.

La seva missió només seria possible amb la seva oració, i ensenyant a resar a la seva gent... Ell resa, i fa resar. Davant qualsevol situació Mossèn Vianney recorre a l'oració; i a tothom anima a resar. Des dels primers dies, a les quatre de la matinada es posava davant del Sagrari a resar, fins a les set que celebrava la missa. Al llarg del dia passava altres moments per l'església A la tarda dirigia el Rosari, al que a poc a poc s'hi anava sumant gent del poble. I ja a la nit, resava llargament davant del Santíssim. Després tornava a la casa parroquial, on llegia -preferentment vides de sants- fins a les onze, hora en què s'ajeia a dormir.

Vivia submergit en l'oració, i aquesta fluïa constantment en ell: quan les coses li anaven malament, o bé quan volia alguna cosa de Déu. Tampoc no l'abandonava quan patia monotonia o aridesa, doncs entenia que l'oració *"mai no ens deixa sense dolçor; és com una mel que es vessa sobre l'ànima i ho endolceix. L'oració no és cap altra cosa que la unió amb Déu. La nostra oració és l'encens que més li agrada."* Insistia en que resar no és qüestió de dir paraules, sinó de dirigir-se a Déu, obrir-s'hi amb fe *"com el peix que essent a terra eixuta veu arribar una ona"*. Afegia que com més lliure estigui el cor de coses terrenals més podrà sadollar-se amb l'oració, perquè Déu sempre escolta: *"quan venim a adorar el Senyor, obtindríem tot el que li demanem si li ho demanéssim amb una fe molt viva i un cor molt pur"*. Això ho experimentava particularment amb les oracions dels nens, que *"arriben al cel embalsamades d'innocència."*

La bondat natural de Mossèn Joan Maria estava en perfecta sintonia amb la bondat de Déu que estima particularment cada persona. D'aquí la seva referència perseverant al Bon Déu i la seva oració més insistent, que tenia escrita a mà:

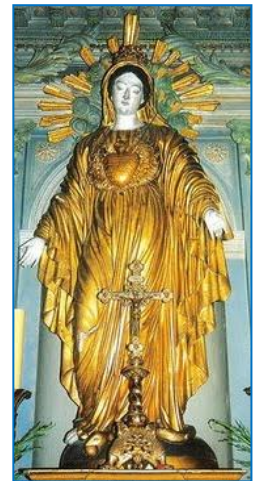
"Jo us estimo, oh Déu meu, i el meu desig és estimar-vos fins al darrer alè de la meva vida. Jo us estimo, oh Déu infinitament amable, i m'estimo més morir estimant-te que viure un sòl instant sense estimar-vos. Jo us estimo, oh Déu, meu i només desitjo el cel per tenir l'alegria d'estimar-vos perfectament. Jo us estimo, oh Déu meu, i només tinc por de l'infern perquè allà no tindrè mai el dolç consol d'estimar-vos.

Oh Déu meu, si la meva llengua no pot dir a tota hora que jo us estimo, almenys jo vull que el meu cor us el repeteixi tantes vegades com jo respiri. Ah, concediu-me la gràcia de patir estimant-vos, d'estimar-vos patint i d'acabar un dia sentint que vos m'estimeu i us estimo també jo. I mentre més m'apropo al meu final, més us demano augmentar el meu amor i perfeccionar-lo".

El seu amor a Déu li suscitava l'amor a l'Eucaristia: *"No hi ha res més gran que l'Eucaristia. El Bon Déu, volent donar-se'ns en el sagrament del seu amor, ens ha donat un desig profund i gran que*

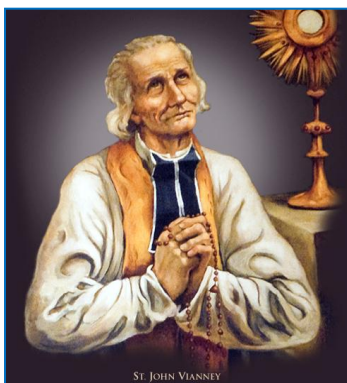
només Ell pot donar." Per això va fundar una Confraria del Santíssim Sagrament per als homes del poble. Amb goig diria que sempre va trobar persones resant davant del Sagrari. La mediocritat del seu aspecte es transfigurava en celebrar la missa amb tanta reverència i respecte, ja que creia en allò que allí passava: "Estic content de ser sacerdot per poder celebrar missa". I tot el que feia des que es llevava era una excel·lent preparació per a celebrar-la: "Totes les bones obres juntes no valen com el sacrifici de la Missa, perquè són obres dels homes, mentre que la Santa Missa és obra de Déu. ¡Oh! Si tinguéssim fe, si compenguéssim el preu del sant sacrifici, posaríem més zel en assistir-hi. "

El mateix any de la seva arribada a Ars va començar a fer la processó del Corpus, que va anar enriquint a poc a poc amb un bell pal·li. *"Nostre Senyor està allà amagat, esperant que anem a visitar-lo i a demanar-lo. Quan estem davant del Sant Sagrament (...) tanquem els ulls i obrim el nostre cor; el Bon Déu ens obrirà el seu."* El dia de Dijous Sant Mossèn Vianney procurava realçar el monument per al Déu fet Pa: *"Sense la divina Eucaristia no hi hauria felicitat al món, la vida no seria suportable. ¿No dieu que no sou dignes? És cert: no sou dignes, però ho necessiteu. Quan hem combregat, si algú ens digués: "Què us endueu a casa?", podríem respondre: "M'emporto el cel. "*

El seu amor a Déu sempre va estar molt unit al seu amor per la Verge Maria. Quan Mossèn Vianney tenia quatre anys va tenir una baralla amb el seu germà Gothon, una mica més petit que ell. Es va entristir i, per a consolar-lo, la seva mare li va donar una imatge de fusta la Mare de Déu que tenien a la xemeneia de la cuina. Sempre la va portar amb ell. A totes les cases d'Ars hi havia una imatge de la Mare de Déu que ell mateix havia regalat; totes estaven firmades per ell. L'1 de maig de 1836 va consagrar la parròquia a Maria Immaculada. Quan el de 8 de desembre de 1854 el Papa Pius IX va definir el Dogma de la Immaculada Concepció, el nostre sant va demanar als habitants del poble que il·luminessin les seves cases de nit, i les campanes de l'església van tocar hores d'hores. Poc després va manar fer un cor daurat que encara penja de la imatge de la Verge que presideix una capella lateral. Va voler que al seu cor estiguessin inclosos, escrits en una cinta de seda blanca, tots els fidels d'Ars.

Era emocionant l'entusiasme amb què parlava de Maria, de la seva santedat, del seu poder i del seu amor. *"La Mare de Déu és aquesta bella criatura que mai va disgustar al Bon Déu. Al Pare li agrada mirar el cor de la Santa Verge Maria com l'obra mestra de les seves mans. Jesucrist, després d'haver-nos donat tot el que podia donar-nos, vol encara fer-nos hereus del que té de més preuat, és a dir de la seva Santa Mare. El mitjà més segur per conèixer la voluntat de Déu, és resar a la nostra bona Mare. Fem passar les nostres oracions a través de les mans de la Santa Verge, les perfumarà."*

*"L'home té un bonic deure i obligació: pregar i estimar.
Si pregueu i estimeu, haureu trobat la felicitat en aquest món.
En l'ànima unida a Déu és sempre primavera.
En l'oració feta degudament,
es fonen les penes com la neu davant del sol.
Fills meus, el vostre cor és petit,
però l'oració el dilata i ho fa capaç d'estimar Déu.
L'oració és una degustació anticipada del cel,
fa que una part del paradís baixi fins a nosaltres"*

Sant Joan Maria Vianney